

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: J. O., zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2018, č. j. 4 A 97/2018 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 9. 2018, č. j. KRPA-365979-22/ČJ-2018-000022, ve znění opravného usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. KRPA-365979-33/ČJ-2018-000022 (dále také jen „*rozhodnutí o zajištění*“), rozhodla podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), o zajištění žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*nařízení Dublin III*“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaná dále rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018, č. j. KRPA-365979-37/ČJ-2018-000022 (dále jen „*rozhodnutí o prodloužení zajištění*“), prodloužila na základě § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců dobu zajištění žalobce o 33 dnů.

[2] Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 13. 12. 2018, č. j. 4 A 97/2018 – 37, zamítl jako nedůvodnou. Žalobce v žalobě především namítal, že rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nevypořádání otázky zvláště závažného zdravotního stavu žalobce. Žalovaná byla v průběhu řízení informována o tom, že u žalobce je dle sdělení německé věznice riziko infekce a sebevraždy. Žalobce odkázal na článek 21 a 22 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „*přijímací směrnice*“), a na § 10 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“). V této souvislosti měla podle mínění žalobce žalovaná věnovat péči tomu, zda žalobce není zranitelnou osobou. Žalovaná předmětné informace o zdravotním stavu nijak nevyhodnotila při zvážení možnosti umístění žalobce do zařízení pro zajištění cizinců. Ohrozila jej tak umístěním do tohoto zařízení, které není koncipováno na péči o závažně psychicky nemocné osoby.

[3] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že žalovaná se otázkou, zda je zajištění žalobce možné, zabývala v rozhodnutí o zajištění ze dne 29. 9. 2018, na které v rozhodnutí o prodloužení zajištění odkázala. Poukázal přitom na to, že provedenou lékařskou kontrolou bylo ověřeno žalobcovo tvrzení, že je zdrav, netrpí žádnou chorobou a neužívá žádné léky. Podle soudu tedy bylo objektivně zjištěno, že žalobce netrpí infekčním onemocněním ani není ve špatném psychickém stavu, který by znemožňoval jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce ničím nedoložil žalobní tvrzení, že trpí závažným psychickým onemocněním.

[4] Městský soud se dále neztotožnil s tím, že žalobce měl být posuzován jako osoba zranitelná. Obsahem správního spisu není nic, co by pro takový závěr svědčilo. Prodloužení doby zajištění bylo nezbytné pro realizaci žalobcova předání do příslušného členského státu. Žalovaná postupovala v souladu s § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Městský soud rovněž uvedl, že žalobce byl ze zajištění propuštěn s tím, že dne 28. 11. 2018 proběhne transfer leteckou cestou do Milána. Žalovaná tak učinila všechny kroky k tomu, aby došlo k realizaci předání žalobce podle nařízení Dublin III. Z žádosti o provedení transferu policejní eskortou na mezinárodní letiště ze dne 21. 11. 2018 vyplývá, že žalobce s transferem souhlasil a v dané věci nebyly shledány žádné zvláštní zdravotní či bezpečnostní podmínky. Za této situace měl soud za to, že zajištěním žalobce nedošlo k porušení jeho práv.

pokračování

[5] Proti výroku I. rozsudku městského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, brojí žalobce

(dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení napadeného rozsudku i správního rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel trvá na tom, že napadené správní rozhodnutí trpí vadou v tom směru, že žalovaná nezohlednila stěžovatelův zdravotní a psychický stav. Takovou vadu nelze nahradit ani eventuálním samostatným vyhodnocením relevantní části spisu v soudním řízení. Městský soud fakticky vyšel z vlastních úvah vyhodnocujících obsah správního spisu a zcela tak nahradil činnost žalované. Vlastní aktivitou se pokusil napravit nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, přičemž je notorietou, že takový postup akceptovat nelze. Žalovaná přitom nezohlednila informace týkající se psychického stavu stěžovatele. Protože tuto skutečnost nevyhodnotil městský soud správně, je třeba napadený rozsudek zrušit. V kasační stížnosti stěžovatel dále opakuje svoji žalobní argumentaci (k tomu viz rekapitulace obsahu žaloby v odstavci [2] výše).

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že soudnímu přezkumu již bylo podrobeno rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 29. 9. 2018. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl městský soud rozsudkem ze dne 23. 11. 2018, č. j. 4 A 89/2018 – 40. Kasační stížnost stěžovatele proti uvedenému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou

rozsudkem ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 3/2019 – 19 (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soud ověřil, že v nyní posuzovaném případě uplatňuje stěžovatel v kasační stížnosti totožné námitky jako ve věci ukončené rozsudkem č. j. 6 Azs 3/2019 – 19. Závěry uvedené ve zmiňovaném rozsudku proto kasační soud převzal a níže je rekapituluje, neboť neshledal žádný důvod se od nich odchýlit. V podrobnostech lze na rozsudek č. j. 6 Azs 3/2019 – 19, odkázat.

[11] Podle čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III, pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu články 9, 10 a 11 přijímací směrnice. Podle čl. 11 odst. 1 přijímací směrnice *hlavním zájmem vnitrostátních orgánů by mělo být zdraví, včetně zdraví duševního, zajištěných žadatelů, kteří jsou zranitelnými osobami. Jsou-li zajištěny zranitelné osoby, členské státy zajistí, aby byly tyto osoby pravidelně kontrolovány a aby se jim dostávalo odpovídající*

podpory s přihlédnutím k jejich konkrétní situaci včetně jejich zdravotního stavu. Podle čl. 21 přijímací směrnice členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obrázky. Podle čl. 22 odst. 1, věty první, druhé a třetí přijímací směrnice, za účelem účinného provádění článku 21 posoudí členské státy, je-li žadatel žadatelem se zvláštními potřebami při přijetí. Členské státy rovněž určí povahu těchto potřeb. Toto posouzení se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů.

V návaznosti na to definuje zákon o azylu v § 2 odst. 1 písm. i) zranitelné osoby. Podle tohoto ustanovení se zranitelnou osobou rozumí zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.

[12] Nejvyšší správní soud poukázal v rozsudku ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017 – 27, na to, že z čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III, ve spojení s čl. 11 přijímací směrnice vyplývá, že i v případě zajištění osoby za účelem přemístění podle nařízení Dublin III je nezbytné zabývat se její zranitelností – zdravotním a duševním stavem. Zároveň však připomenul, že řízení o zajištění je z časového hlediska velmi krátké a konstatoval, že „[s]e nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“

[13] V rozsudku ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015 – 47 (který se na rozdíl od posuzované věci týkal nepovolení vstupu na území České republiky a na který odkazoval i stěžovatel) Nejvyšší správní soud k otázce zdravotního stavu a zranitelnosti konstatoval,

že „[p]ři posuzování zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu ministerstvo prvotně vychází z informací v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z odpovědi na otázku 'Jaký je Váš zdravotní stav?'. Pokud žadatel uvede – jak to učinila stěžovatelka – že jeho zdravotní stav je dobrý, je logické, že správní orgán nemá důvod předpokládat jakékoliv závažnější zdravotní problémy žadatele. Pokud by však stěžovatelka uvedla či nějakým způsobem naznačila (např. předložením lékařské zprávy), že trpí zdravotními problémy, nebo by tomu nasvědčovalo vlastní pozorování pracovníků ministerstva či jiné indicie, bylo by na

správním orgánu, aby aktivně dále zjišťoval, zda tyto problémy dosahují takové intenzity, že je třeba stěžovatelku považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Jestliže vážnému zdravotnímu postižení stěžovatelky nic nenapovídalo, lze považovat skutková zjištění

pokračování

správního orgánu založená na podkladech z řízení o udělení mezinárodní ochrany za dostatečná.“

[14] Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 223/2017 – 27, poznamenal, že pokud pro to nevyplynou před správním orgánem důvody, není třeba otázku zranitelnosti výslovně rozebírat. Pro nyní posuzovanou věc jsou ve světle judikatury uvedené výše rozhodné následující skutečnosti. Stěžovatel na otázku, jaký je jeho zdravotní stav, odpověděl, že je zdravý, neužívá žádné léky a s ničím se neléčí, pouze ho bolí na levé straně žebér z fotbalu (viz protokol o podání vysvětlení ze dne 29. 9. 2018 na č. l. 19 správního spisu). Stěžovatel

byl vyšetřen, přičemž podle závěru lékaře byl schopen podrobit se policejním úkonům a mohl

být umístěn v policejní cele (viz zpráva žurnálního lékaře pro policii na č. l. 10 správního spisu). Žalovaná tak učinila dostatečné kroky k ověření aktuálního zdravotního stavu stěžovatele. Žalovaná byla upozorněna na informace z vězení ve Spolkové republice Německo,

že u stěžovatele je riziko infekce a sebevraždy. Jednalo se ovšem o pobyt ve věznici víc než půl roku před zajištěním stěžovatele (v období od 18. 12. 2017 do 25. 1. 2018 – viz listina založená ve správním spise na č. l. 21), stěžovatel přitom v řízení před žalovanou neuváděl, respektive

ani nenaznačil, že jeho zdravotní stav by mohl být překážkou bránící jeho zajištění. Taková překážka nevyplynula ani z jeho lékařského vyšetření. Žalovaná vzala uvedené informace

ze SRN v úvahu na str. 6 rozhodnutí o zajištění, kde stručně posuzovala, zda zdravotní stav stěžovateli nebrání ve vycestování. V rozhodnutí o prodloužení zajištění, které bylo předmětem přezkumu městského soudu v nyní projednávané věci, se sice žalovaná informacemi pocházejícími ze SRN již výslovně nezabývala, avšak toto rozhodnutí navazovalo na prvotní rozhodnutí o zajištění, na které ostatně žalovaná odkazovala.

[15] Za této situace nelze dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí z důvodu, že žalovaná nevyhodnotila zdravotní stav stěžovatele, respektive z důvodu, že se výslovně v rozhodnutí o prodloužení zajištění nevyslovila k otázce, zda se jedná o zranitelnou osobu. Konkrétní skutečnosti v době rozhodování žalované nenásvědčovaly tomu, že by aktuální zdravotní stav stěžovatele bránil prodloužení jeho zajištění. Na informace pocházející ze SRN, jež nebyly nijak dále odůvodněny či doloženy, je nutno nahlížet v kontextu pozdějšího vlastního vyjádření stěžovatele, který výslovně potvrdil, že se cítí zdravý, a odborného lékařského vyšetření, které rovněž neshledalo závažné zdravotní obtíže. Z obsahu spisu

ani nevyplyvá, že by jakékoli pochybnosti o zdravotním (duševním) stavu stěžovatele zakládalo jeho chování před pracovníky žalované či zařízení, ve kterém byl zajištěn. Není důvodná

ani kasační námitka, že by městský soud nahrazoval činnost žalované – městský soud jen reagoval na žalobní argumentaci, v níž stěžovatel poprvé začal tvrdit, že žalovaná měla vyhodnotit,

zda není zranitelnou osobou.

[16] Nejvyšší správní soud na závěr pro úplnost připomíná, že zdravotní stav má význam nejen pro posouzení, zda je vůbec možné zajištění stěžovatele, ale i pro posouzení realizovatelnosti samotného přemístění. Zevrubné ověření, zda je přemístění cizince do jiného členského státu realizovatelné (např. ze zdravotních důvodů – viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 2. 2017 ve věci C-578/16 PPU, *C. K., H. F., A. S. proti Slovinské republice*), však probíhá až v samotném řízení o předání cizince (srov. rozsudek č. j. 5 Azs 223/2017 – 27).

[17] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec její úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[19] Stěžovateli byl městským soudem ustanoven zástupce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, a to usnesením ze dne 5. 11. 2018, č. j. 4 A 97/2018 – 19. Odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce v takovém případě hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); dále jen „advokátní tarif“]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč (§ 14a advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2019

pokračování

3 Azs 28/2019 - 27

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu